

Сл. Красински

Презъ снѣговетъ за хлѣбъ

Предъ Бѣдни вечеръ

Това се случи въ ония години, когато нашитѣ бащи заминаха да бранятъ Родината ни отъ чужди хора. Ние съ майка ми оставахме сами. Азъ дърпахъ раницата на татка, плачехъ, молѣхъ го:

— Остани при насъ — самички сме! Татко погали коситѣ ми.

— Искашъ ли чужди хора да влѣзатъ въ къщата ни!

— Не ща!

— Ако отида да я пазя, ще плачешъ ли още?

— Нѣма да плача.

И той замина.

Останахме съ майка и дветѣ ми малки братчета. Дойде мразовитата зима, дърветата се покриха съ скрежъ, заприличаха на бѣли сурвачки; вѣтрътъ пишѣше въ коминя, хижата ни се напълни съ димъ.

Наближаваше Коледа. По-малкиятъ ми братъ питаше:

— Майко, ще ми донесе ли Дѣдо Коледа обувки?

— Ще, синко.

— И на мене, нали? — попита най-малкиятъ. — И на тебе.

Тя се обърна гърбомъ къмъ насъ и почна да бърше очитѣ си. Азъ приближихъ до нея:

— Майко!